

VERGOEDE DYSLEXIEZORG EN PASSEND ONDERWIJS

Een leerling heeft een dyslexieverklaring, maar betekent dit ook dat hij of zij passend onderwijs krijgt? En wat heeft de leerling die net onder de norm voor een diagnose dyslexie zit aan de wet Passend Onderwijs?

Karin Jahromi van de Werkgroep Onderwijs I&W probeert helderheid te scheppen. Daaraan is behoefte, weet zij uit eigen ervaring.

TEKST: KARIN JAHROMI



Passend Onderwijs Scholen hebben met de invoering van passend onderwijs een zorgplicht gekregen.

Dat betekent dat ze ervoor verantwoordelijk zijn om alle leerlingen die extra ondersteuning nodig hebben een passende plek te bieden. Het gaat daarbij om leerlingen die worden aangemeld en leerlingen die op school zitten. De school zoekt in overleg met de ouders een passende plek. Op de eigen school of, als de school niet de juiste begeleiding kan bieden, op een andere reguliere of speciale school (bron: <https://passendonderwijs.nl/over-passend-onderwijs/zorgplicht>).

Dyslexie

De wet Passend Onderwijs richt

zich met name op extra ondersteuning; ondersteuning boven op de zogenaamde basisondersteuning. Het signaleren en begeleiden van leerlingen met dyslexie valt onder de basisondersteuning. Strikt genomen verandert er voor kinderen met dyslexie dus niets door het invoeren van passend onderwijs. Bij een vermoeden van dyslexie stuurt de school het leerlingdossier naar de gemeente en die verwijst naar een specialist voor het afgeven van de dyslexieverklaring (diagnostiek). De behandeling van de specialist valt onder de Jeugdwet.

Grote verschillen

Overigens verloopt een verwijzing door een school voor diagnostiek en behandeling niet altijd hetzelfde. Er is hiervoor geen eenduidige aanpak. Ouders zijn daarbij erg afhankelijk van het dyslexiebeleid van

de school en de deskundigheid van de leerkracht. Zo blijkt bijvoorbeeld dat kinderen met een allochtone achtergrond soms over het hoofd gezien worden bij het vermoeden van dyslexie. Sommige scholen verwijzen weer te vaak door. Dit maakt het voor ouders lastig om de regie helemaal over te laten aan de school van hun kind.

Dyslexieverklaring

Om op school passende hulp te krijgen voor problemen met lezen en/of spellen is de dyslexieverklaring nog steeds leidend, ondanks de invoering van passend onderwijs. Waarom? Wellicht omdat scholen uitgaan van de visie dat dyslexie voor een niet-deskundige niet te onderscheiden is van een gewone leerproblematiek. Kinderen zonder een dyslexieverklaring hebben

volgens die redenering geen dyslexie maar andere leerproblemen en daarmee ook geen recht op de gangbare dyslexie-ondersteuning. Jammer voor leerlingen zonder een diagnose, die vaak wel degelijk dezelfde hulpvraag hebben, al scoren ze net niet voldoende 'probleemgehalte' voor de diagnose dyslexie.

Willekeur in ondersteuning

Scholen moeten wel iets bieden aan leerlingen zonder officiële dyslexieverklaring, maar hebben ook de vrijheid om dit beleid zelf te bepalen, binnen hun eigen mogelijkheden. In de praktijk heeft de ene school een paar sterke Intern Begeleiders die deze leerlingen extra ondersteuning op maat bieden. De andere school biedt dit niet. Ouders sturen hun kind dan naar betaalde bijles of ondersteuning. Soms wordt dit zelfs binnen school aangeboden. Maar dat is dus alleen voor de meer bemiddelde kinderen weggelegd. Tot zover de handreiking binnen passend onderwijs aan kinderen die geen verklaring van dyslexie kunnen overleggen.

Mogelijke oplossing

Misschien zou het een goede oplossing zijn om de dyslexieverklaring te laten zijn voor wat het is: een persoonlijk medisch document maar niet de enige weg naar effectieve dyslexie-ondersteuning. Dan kunnen leerlingen die tegen de dyslectische norm aanschuren zonder diagnose óók baat hebben bij diezelfde ondersteuning. Want een zorgplicht hebben de scholen wel voor deze kinderen. Wat is er dan logischer dan datgene wat werkt bij leerlingen met dyslexie ook aan te bieden aan leerlingen die - om welke reden dan ook - overduidelijk vergelijkbare problemen hebben maar net onder de drempel van een diagnose vallen?

Subsidie Dedicon op de tocht

Momenteel zijn er ook problemen rondom de subsidie voor het digitaliseren van nieuwe schoolmethoden door Dedicon. Zorgelijk dat een dergelijke subsidie, die de rechten van het kind op het krijgen van het juiste onderwijs moet borgen, zomaar op de tocht kan staan. En waarom zou dit recht ook hier eigenlijk alleen aan dyslectische kinderen zijn voorbehouden?

Eindelijk duidelijkheid

tekst:
WENDA



kinderen bij IB juf

Ieder kind met een leesprobleem zou toegang tot deze faciliteit moeten hebben.

Uit eigen ervaring weet ik dat het – ook voor ouders! – een heel gedoe is om dit allemaal voor je kind en samen met school te organiseren. Daar ga je ook alleen maar voor als je kind daar overduidelijk baat bij heeft. Een run op deze voorziening zal het echt niet geven. Dus, waarom zo voorzichtig met deze ondersteuning?

Venijn

Voor de leerling met de diagnose dyslexie geeft de combinatie signalering/begeleiding van de school en het dyslexiebehandeltraject vanuit Jeugdzorg nog de beste kansen op een goed resultaat.

Het venijn zit vooral bij de leerling die net onder de dyslexienorm scoort of andere problematiek laat

zien. Dan blijkt ineens het trio dyslexiezorg, passend onderwijs en jeugdzorg voor veel onduidelijkheid en ongelijke kansen te zorgen.

Hoe verder?

Ouders laten het er in ieder geval niet bij zitten. Waar ze uiteindelijk voor kiezen, is wel heel divers. Huiswerkbegeleiding en bijles scores in ieder geval hoog, zowel binnen als buiten de school. Of er wordt voor een specifiek coachingstraject gekozen, al dan niet in samenspraak met de leerkracht of school.

Laten we hierbij trouwens niet vergeten, dat in veel gevallen ouders vaak financieel de kosten dragen, tenzij de gemeente een ondersteuningstraject vanuit het CJG betaalt.

Brengen al deze opties en gesprekken binnen de school en het samen-

werkingsverband geen soelaas en heeft verder praten geen zin: dan kun je als ouders het College voor de Rechten van de Mens inschakelen voor een bindende uitspraak.

VRAGEN OF REACTIES?

Karin.Jahromi@impulsenwoortblind.nl

Lees ook het artikel op p. 24 'Inclusief onderwijs als mensenrecht'.

Wenda worstelt al haar leven lang met moeheid, somberheid en grenzeloosheid. Haar vader kampt met depressies na zijn pensioen en haar dochter moet stoppen met haar mbo-opleiding vanwege dyscalculie. Alle drie proberen ze zichzelf staande te houden met behulp van antidepressiva. Met matig succes. Dan komt Wenda op het spoor van AD(H)D. Ze probeert dexamfetamine. Haar vader en dochter ook. Drie levens komen weer tot bloei. Tot het bericht van de speekseltest...

Het verhaal van mijn vader

Mijn vader heeft altijd een goede baan gehad als directeur en deed er veel dingen naast. Hij is nog steeds druk

bezig met muziek maken, lezen, wandelen. Hij houdt niet van stil zitten. Sinds zijn pensioen liep hij wel steeds meer tegen dingen aan. Zijn hele leven had hij elke nacht last van nachtmerries. Hij zocht beslist geen drukte op. Hield niet van feestjes. Voelde zich altijd erg moe en bleef maar malen. Als hij op visite ging wilde hij altijd weer snel weg. Ook kreeg hij steeds meer last van depressies, wilde graag

met rust gelaten willen worden, geen kabaal om zich heen en hij was altijd zo moe. Hij was al vaak bij de huisarts en psycholoog geweest voor zijn klachten en kreeg net als ik fluoxetine (antidepressiva). Een alternatieve arts schreef ook wat middeltjes voor. Het

energieniveau kwam er ook daar als zeer laag uit. Maar wat hij ook slikte, niets hielp. Hij heeft de afgelopen jaren ook zeer diep gezeten en ik heb veel met hem gepraat omdat wij zo op een lijn zitten en hetzelfde voelen.

Mijn verhaal

Ik heb twee kinderen gekregen: een zoon, nu 24, met autisme en ADHD. Hij woont begeleid. Mijn dochter is inmiddels 21jaar.